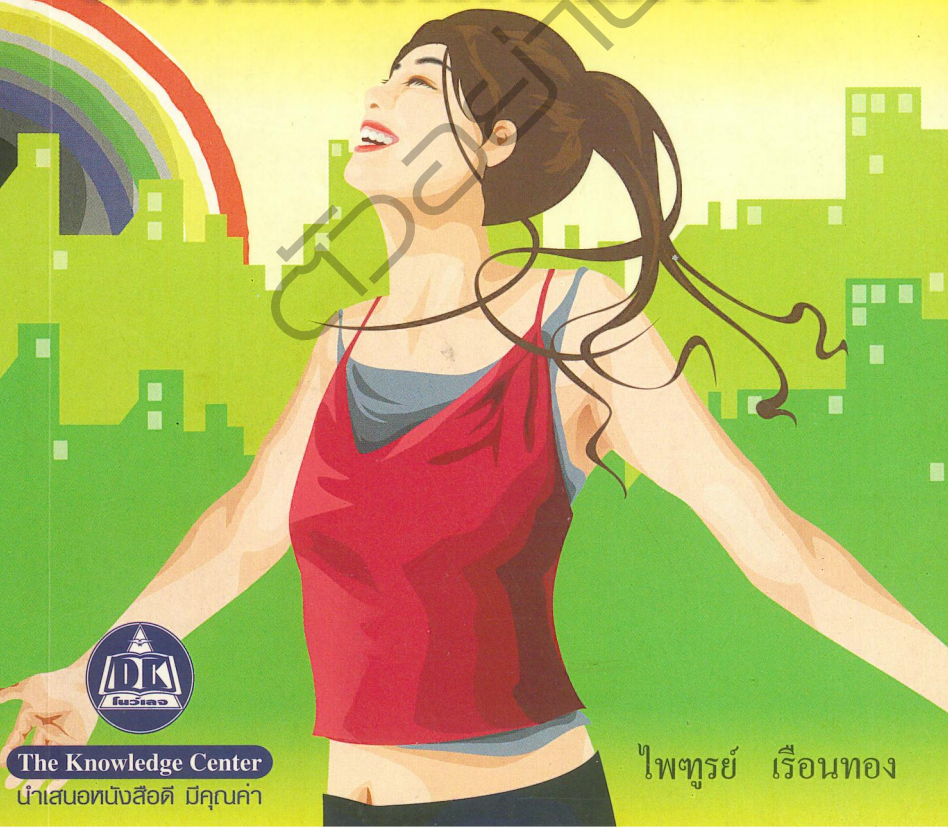

อติส

ในดินแดนไม่มหัสจรรย์

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ไพฑูรย์ เรือนทอง

อริสในดินแดนไม่มหัศจรรย์

โดย

ไพฑูรย์ เรือนทอง

คำนำสำนักพิมพ์

ความแหวกแนวของนักเขียนแต่ละท่านก็มีแนวคิดและจินตนาการไม่เหมือนกัน เพียงแต่ว่าใครจะหักมุมและความรู้ ความสามารถ บวกกับประสบการณ์ จึงกลายมาเป็นตัวหนังสือให้ท่านผู้อ่านอินท์ตามอารมณ์ได้ก็ถือว่าสุดยอดแล้ว หนังสือทุกเล่ม แต่งด้วยปรัชญา ข้อคิด และแนวทางที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

ท่านลองติดตามดูว่า อริสในดินแดนไม่มหัศจรรย์ แค่ได้ยืนชื่อก็อยากติดตาม ในการผจญภัยและความอัศจรรย์มากน้อยแค่ไหน ท่านลองอ่านหนังสือเล่มนี้ดู ว่าสนุก ตื่นเต้น ไม่ตามตลอดเวลา ใช้ความคิด ติดตาม สนุกจริงๆ

ขอแสดงความนับถือ

The Knowledge Center

คำนำ

เรื่อง อริสในดินแดนไม่มหัศจรรย์

จุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องนี้ เริ่มจากเรื่องสั้นต่างๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนเอาไว้มานานแล้ว และก็โดนทิ้งไว้เฉยๆ ทั้งที่ตอนเขียนแต่ละเรื่องนั้น มีจุดมุ่งหมายแน่นอนว่า จะนำไปลงตีพิมพ์ที่ไหน วันเวลาก็ผ่านไป จะนำไปรวมเล่มมันก็กระไรอยู่ เพราะมีทั้งเรื่องอีโรติก เรื่องการเมือง เรื่องสอบสวน นิยายวิทยาศาสตร์ แต่ที่มีมากที่สุดก็คือนิยายผีนั่นแหละ การจะรวมแต่ละเรื่องเข้าด้วยกันได้ มันต้องเป็นเรื่องประหลาดเลยแหละ มันเป็นเรื่องเดียวกันไม่ได้ อันนั้นเป็นซัดๆ กันโต้งๆ อยู่แล้ว อย่าพยายามเอาคำจำกัดความของ “ต้มจับฉ่าย” มาใช้กับนิยาย

ความกลุ้มใจใช้เวลา 2 นาที ผ่านไป 2 นาทีแห่งความเป็นไปไม่ได้ มันก็ผ่านไปแล้ว มันไม่เลี้ยวกลับมา รีเทิร์น ภาคสองกันอีกแล้ว หยิบปากกาขึ้นมาเขียนเลย ไม่ต้องคิดอะไรมาก

การเขียนบทละครโทรทัศน์มันเริ่มกันแบบนี้แหละ ไม่มีใครสักคนถือกระดาษข้อสอบมาให้ดู คนสเป็คลินคำก็พูดไป คิดไป สเป็คลินคำบทที่ฉันอยากได้ มันก็มีอย่างนั้น อย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าคุณอยากได้งาน มันไม่มีวันพรุ่งนี้มาส่งกระดาษข้อสอบกันหรอก มันต้องสอบปากเปล่ากันตรงนั้นนาทีนั้นกันเลย สเป็คลินคำมาแล้วนี่ พล็อตมันมีอย่างนั้นะ ตัวละครมีอย่างนี้ เหตุการณ์ต้องอย่างนั้น

มันมีแค่สามหัวข้อเท่านั้นเองที่ต้องสอบปากเปล่า เพื่อให้ได้งานตรงนั้นนาทีนั้น

ดังนั้นตัวละครอย่างอริส ถึงได้ถือกำเนิดขึ้น ซึ่งไม่อยากจะอ้างผลการ

สำรวจวิจัยเลยว่า ช่วงวัยที่คนเราจะเขียนบทหนังละครได้ดีที่สุด คือช่วงเวลา
ที่เรียนมหาวิทยาลัย เพราะเป็นช่วงวัยที่ไม่รู้จักอะไรเลยในวงการบันเทิงว่า
มันมีเงื่อนไข บ้างจ๊าย และข้อห้าม ซึ่งมันจะหยุดทุกจินตนาการไม่ให้พุ่งไปถึง
คำกล่าวอันอ่านแล้วขัดข้องเป็นที่สุด แต่ก็ความจริงอย่างที่สุดก็คือ การ
จะเขียนบทหนังละครให้ดีที่สุดจะต้องไม่รู้อะไรเลย แล้วต้องลงท้ายอย่าง
จืดจืดก็คือ ตอนที่ยืนลงไปนะ ไม่ต้องสนใจด้วยว่า มันจะได้สร้างออกมา
เป็นหนังเป็นละครหรือเปล่า การจะได้สร้างหรือไม่ได้สร้างมันไม่ใช่ประเด็น

นิยายเรื่องนี้ก็เขียนขึ้นมาด้วยความรู้สึกจืดจืดแบบนี้แหละ คงไม่มี
สำนักพิมพ์ใดกล้าพิมพ์นิยายเรื่องนี้แน่ เพราะข้อห้ามของนิยายนั้นมีออก
จะมากมาย ตบจูบชิงถึงจะขายได้ ฮีโรติกนิดนิตนั่นแหละดี ผู้หญิงชอบ
แต่ต่ออันใหญ่สุดก็คือ พระเอกนางเอกต้องได้กัน จบอย่างมีความสุข

แต่นิยายเรื่องนี้ไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้นเลย เพราะอริสไม่เลือกผู้ชาย
สักคนที่ดาหน้าเข้ามาหาเลย ไม่อยากจ้ะรับสารภาพเลยว่า เขียนทั้งเรื่อง
200 กว่าหน้า เพื่อให้ตัวละครมุ่งหน้าเดินเข้าหาความตาย เพราะดูหนังเกาหลี
มาหลายเรื่อง หวานปนเศร้า ตอนจบมันยังเศร้าไม่ถึงพีค

มันยังพูดไปได้มากกว่านั้นว่า แต่มันเป็นหนัง มันเป็นพาณิชย์ มันเป็น
สินค้าที่ผลิตตามสเป็คของคนซื้อ ความสะใจของคนซื้อยังคลุมเครืออยู่ เพราะ
ตั้งหลายเพศหลายวัย

แต่นิยายเรื่องนี้ไม่ใช่ สเป็คเป็นของคนเขียน ซึ่งต้องการให้ช่วงพีคไป
ไกลกว่าหนังเกาหลีอีก โอเค สำนักพิมพ์ไหนไหนคงไม่พิมพ์นิยายที่ตอนจบ
มันต้องพีคกันแบบนี้หรอก

นิยายเรื่องนี้ไม่ได้เขียนเพื่อการพาณิชย์ เพราะตอนจบมันไม่ใช่ เหตุที่
เขียนก็ไม่ได้ซับซ้อนอะไร มีเรื่องสั้นอยู่ตั้งหนึ่ง ก็น่า 2 นาที ในการอ่านไว
และปากกาที่พามาให้ไปเอง นิยายเลือกที่จะให้คนเล่า มนุษย์เป็นแค่สื่อให้
ตัวหนังสือปรากฏออกมา เรื่องนี้เข้าใจยาก แต่มันก็จริง

ปัญหาของอริสไม่เหมือนคนอื่น เธอเป็นโรคจิตต้องเล่นิทาน
สยองขวัญก่อนนอน

ใช่ มันเป็นเรื่องสะใจไม่ได้เล็กน้อย

อริสเล่นิทานสยองขวัญชุดหลานให้รีบๆ นอน รีบๆ กลับไปซะ
อย่าเป็นเจ้าหนูร้อยคำถาม มันตึก แล้วเธอก็วิ่ง ดีวีดีการ์ตูนก็ดูจบไป
สองเรื่องแล้ว นอนซะทีซิ ฉันจะได้ไปทำ “อีกอย่างหนึ่ง” ก่อนนอน
แกไม่ใช่หลานรักของฉันเลยนะยะ อ้ายตาหยี

“ไม่เอา ไม่ฟังเรื่องผี”

“กลัวผี จะแย่แล้ว”

ทองหยิบ ทองหยอด สองคู่แฝดตีหน้าเหยเก อริสแยกเขี้ยวใส่
คู่ 6 ขวบ ป.1

“ก็ฉันอยากจะเล่านี้ เรื่องนี้คนตายเยอะแยะเลย”

“พวกเพื่อนที่โรงเรียนไม่มีใครต้องฟังเรื่องผีก่อนนอนเลย”

“ใช่ พ่อแม่เค้าเปิดหนังสือิทาน มีรูปสวยสวยให้ดูด้วย รูปนี้ออก
หย่ายใหญ่”

“ทำไมฉันต้องลงทุนซื้อหนังสือนิทานด้วยยะ ดูหนเดียวก็ทิ้งแล้ว
ก็ไหนสัญญากันว่า ดูหนังการ์ตูนแค่เรื่องเดียวก่อนนอน”

“ก็ เรื่องที่สองน้ำริสอยากดูเองนี่ เด็กเด็กไม่ได้ขอสักหน่อย”

“ใช่ ใช่ การ์ตูนอะไรก็ไม่ว่า นางเอกเป็นผีดิบ เอาแต่ไล่ฆ่าคนหมด
ทั้งเรื่อง แล้วตอนจบนางเอกก็ไม่ตายด้วย ไม่มีผีดิบตายสักตัว”

อริสปิดสวิทช์ไฟ ทั้งห้องมืดตื๋อตื๋อ ช่างนอกเดือนมืดข้างแรม
พระจันทร์เหลือแค่เส้นโค้งๆ จืดเดียว ไฟถนนขาดมาสองเดือนแล้ว
ไม่มีวีแววว่า จะมีใครมาเปลี่ยน

ในความมืดมิดจนแทบไม่เห็นอะไรเลย

“ต้องฟังนิทานสยองขวัญกันแล้ว”

“ไม่เอา กลัวผี”

“ทองหยอดจะไปฉี”

“ไว้ฉีตอนเช้า”

“ทองหยอดจะวาดแล้ว”

“เอาไว้วาดตอนเช้า หรือทองหยอดจะวาดบนที่นอนของตัวเองก็
ตามใจ”

“ผู้ใหญ่ใจร้าย”

“ใช่ผู้ใหญ่วิ่งเกเด็ก ทำให้เด็กกลัวผี”

“ใครว่าแค่นั้น รู้เรื่องยายแก่ชอยถัดไปตายหรือปล่าว นี่ครบสามวัน
แล้ว วันที่สามเป็นวันที่ผีคนตายกลับมาบ้าน เพื่อล้งลา ทองหยิบ ทองหยอด
ก็รู้จักยายแก่ คนที่แม่แก่จะยกให้เป็นหลานยังไงละ ยังไงผียายแก่ก็ต้อง
จำหลานทั้งสองได้ ต้องมาล้งลาทองหยิบทองหยอดแน่”

“อู๊”

สองแฝดส่งเสียงมาจากด้านในโปงผ้า

“ฉันนะ มีคาถาเรียกผีด้วยนะ จุดเทียนหนึ่งเล่ม ฐปหนึ่งดอก”

“เชื่อก”

“ทำอะไรนะ”

“ก็จุดไม้ขีดจุดเทียนนะซี”

“กลืนอะไรนะ”

“ก็จุดฐปน่ะซี คาถาเรียกผียายแก่ ให้มาพบหลานทั้งสอง นั้น เออ ไซ้ซี มันเริ่มต้นแบบนี้ไง โอม นะมะสะกะ ธีมาสะกะ สินามะ”

“ไม่ต้องเรียกผียายแก่แล้ว ทองหยอดกลัว”

“ทองหยิบก็กลัวผี อยากเล่าเรื่องผีก็เล่า”

“ดับเทียน ดับฐปก่อน เดี่ยวผียายแก่มาจริงๆ”

“ทองหยิบ ทองหยอด ปลอ้ยผ้าห่มก่อน ฉันจะให้ดูอะไร”

“ไม่เอา จะอยู่มีดๆ อย่างนี้แหละ กลัวผี”

“งั้นทองหยอดเอาผ้าห่มออกซิ ฉันเห็นอะไรนอกหน้าต่าง ก็น่าจะใช้
คนนะ นี่ไม่เดินเลย ลอยดู่ดู่เข้ามา ไม่เอาแล้ว จุดเทียน จุดฐปใหม่
ดีกว่า ว่าคาถาใหม่ ผียายแก่จะได้มาถูบ้าน”

“เชื่อก”

“ไม่เอาผียายแก่ ทองหยอดกลัว”

“ทองหยิบ ก็กลัวผี”

“แต่ฉันอยากเห็นผีตัวจริงๆ เสียงจริงๆ นี่”

“แม่จ๊ะ”

“แม่ช่วยด้วย”

“เฮ้ย เสียงพวกแกได้ผล ผียายแก่ได้ยินเสียงพวกแกแล้ว”

“เฮ้ยพี่ยายแกลอยดู่ดู่มาเลย พี่ยายแกจำเสียงพวกแกได้
พี่ยายแกกำลังมา”

“น้ำอริสก็ว่าคาถาไล่ผีไปซิ ทองหยิบกลัวผี”

“ให้ข้าวสารเสกเขี่ยไปซิ อย่าให้ผีมาที่นี่”

“ทั้งคาถาไล่ผีทั้งข้าวสารเสก ฉันไม่รู้จักทั้งสองอย่าง เอ๊ะ”

“เอ๊ะอะไร”

“ใช่ เอ๊ะ อะไร”

“ทองหยิบ ทองหยอด อย่าเปิดผ้าห่มเป็นอันขาด”

“ทำไมล่ะ”

“มีอะไรไม่ดีป่าว”

“ฉันว่า ฉันไม่หันไปมองดีกว่า คือ มันว่า พี่ยายแกอยู่ข้างหลังฉัน
แล้วล่ะ”

“ทองหยิบ หลับตาปีหรือป่าว”

“ปีเลยนะ แกล่ะ เอ๊ะ แกยุคยึกอะไร”

“ทองหยอดกำลังนอนคว่ำหน้า”

“โห งั้นทองหยิบก็นอนคว่ำหน้าบ้างซิ”

“อะไรนะยายแกอยากฟังเรื่องผี ก็ยายแกเป็นผีอยู่แล้ว จะฟังเรื่อง
ของตัวทำไม”

สองแฝดไม่รู้รอกว่า เกิดอะไร แม่แต่หายใจยังลำบาก จมูกอุด
อยู่กับหมอน

“อะไร ยายแกอยากฟังเรื่องของผีตัวอื่น เอาที่โบราณเลยหรือ
ไม่โบราณได้ป่าว หลานฉันสองคนตอนนี้”

“อู๊”

“บอกผีทำไม”

“ได้ยินเสียงมันสองตัวไต่ป่าว มันทั้งสองยังไม่หลับ”

“หลับแล้ว”

“หลับจริงจริง ไม่ใช่แกล้งหลับ”

“ผียายแก่จะฟังเรื่องผีโบราณจริงๆ หรือ ฉันเล่าไม่เป็นหรอก เล่าเป็นแต่ผีจิตวิทยา จ้าก ไม่ต้องแหกอก ไม่ต้องทำลูกกะตาหล่นจี้ย ฟันไม่ต้องควักออกมา อยู่ในปากอย่างปกติสุขนะดีแล้ว”

“เหอะ”

“หยดหยอง หลับแล้วนะ ไม่ต้องพูดแล้ว”

“ขอร้องละ ยายแก่ ไม่ต้องฉีกตัวเอง ไม่ต้องทำอวัยวะตกหล่น เกิดฉันช็อคตายขึ้นมา เข้าใจมั๊ย ช็อคตาย ฉันเป็นผี ฉันไม่เล่า”

ทองหยิบ ทองหยอด โดนเขย่าอยู่ในคลุมโปงผ้าห่มหนา

“ทองหยิบ ทองหยอดขอน้ำมุดผ้าด้วยคนซิ น้ำไม่ไหวแล้ว ผียาย แก่นากแล้ว ลูกกะตาเต้นตุกติกยุกยิกอยู่กับพื้น”

“ไม่เอา ผ้าห่มเล็กจืดเดียวเอง”

“ทองหยอดกลัวป๊”

“ไม่มีการเขย่าตัวอีกแล้ว

“นี่ผียายแก่ยึดลูกกะตายดใส่ในหน้าชะ ไซ้ ฉันกลัว แกทำตัวให้เหมือนมนุษย์หน่อยซิ ไม่ต้องทำตัวโปร่งใสเห็นทะลุข้างฝาแบบนี้ มันหยอง มันหยด ฉันเล่าเรื่องอะไรไม่ได้ทั้งนั้นละยะ แม่เรื่องตลกก็ทำไม่ออก”

ทองหยิบ ทองหยอดหน้าอึดใส่หมอน รู้สึกว่า เวลาไม่ได้เคลื่อนไหวไปไหนเลย เวลาหยุดนิ่ง สติอาฟแต่แข็ง สติอปปึบเลยแหละ

“ไม่มีเรื่องผีโบราณหุ้ย มีแต่ผีจิตวิทยาชื่อเรื่อง “เงินปากผี”

“เงินปากผี เรื่องมันก็มีอยู่ว่า”

มีเรื่องเล่ากันว่า คนบางคนมีสัมผัสพิเศษสามารถมองเห็นอดีต โดยการสัมผัส เรื่องเล่านี้มีมาตั้งแต่ยุคมีทาส และนี่คือหนึ่งในจำนวนนั้น เธอเป็นผู้หญิง

“ไม่เอา ไม่เอา ไม่ต้องเอ่ยชื่อทองหยิบเลย”

เขาวางศพไว้บนไม้ ไม้ตัดเป็นท่อน ขนาดยาวเท่าท่อนแขน ครึ่งหนึ่ง ครึ่งสตนะยิ่งดี เพราะไฟมันแรงแล้ววันก็ไม่มาก สับปะหรือไม่ชอบควัน ไฟมันแสบตา ไม้เท่าท่อนแขนเขาเรียกว่า ฟอน ถ้าจะเผาศพสด เข้าใจมั้ย ว่า ศพสดคืออะไร ศพสดคือศพตายแค่สามวันเจ็ดวัน ทำพิธีกันแค่สามวัน เจ็ดวันพอแล้ว ศพกำลังขึ้นอืดน้ำเหลืองจำออกมานอกผ้ามัดตราสังข์ ยกทั้งผ้าห่อศพวางบนกองฟอน ถ้าต้องการให้ไหม้ไม่เหลือซาก ต้องใช้ไม้ ถึงทำสัปพอน

“ตกลงว่า มีแค่ศพ ไม่มีผีใช่มั้ย”

นี่ก็ถึงภาพศพอยู่บนกองฟอน กองฟอนสูงเกือบเมตร หมิงสาว เลือดฝาดกำลังเปล่งปลั่ง สวยทั้งใบหน้า สวยทั้งเรือนร่าง ไม่ได้มด ตราสังข์ เพราะรีบร้อนเผา ไม่มีสวดอภิธรรม มาตึกาบังสกุล ไม่มีใครรู้ว่า ทำไมต้องรีบร้อนขนาดนี้ มีแต่ลับปะหระเท่านั้นที่อยู่กับศพ ไพลูกพี่

จากฟอนท่อนล่างสุดไปยังฟอนท่อนบนสุด ไฟทว่มร่างหญิงสาวสวย
ความสวยกลายเป็นสีน้ำตาล แล้วก็สีดำ แล้วไหม้เป็นไฟ ลับปะเหร่อ
นั่งลงกับพื้น อีกนานมากๆ กว่าไฟจะหมด รอให้เช้ากว่าจะมองเห็นเศษเหล็ก
เศษน้อยของกระดูก เก็บขึ้นมาเพื่อบริกรรม คาถาแปรธาตุ

“ดีจัง ไม่มีผี”

“เย้ ผีไม่มาแล้ว”

จู่ จู่ ชายฉกรรจ์ลึกลับเต็มตัวก็โผล่มาสี่คน นุ่งห่มครึ่งเก่าสีน้ำตาล
และสกปรก ในมือทุกคนมีไฟเหล้า พวกมันแนะนำตัวกับลับปะเหร่อ
เมฆ ขว้าง สิงห์ และเขี้ยว ตามด้วยการหยิบยื่นไฟเหล้า ถ้าอยากดื่ม ถ้า
ไม่เราก็ไปชวนคนอื่นดื่ม คำเชื้อเชิญเป็นผลกับลับปะเหร่อขึ้นมา แคไฟแรก
ความเมาก็ปกคลุมทั่วร่าง เมาเบ่ห่างจากกองไฟ เขี้ยวลากไถลออกไปอีก
เมฆกระโดดถีบกองไฟหลายลงมากกระจายกับพื้น ศพคลุกดิน ไฟเหนือ
อกคุ้งามดับ ทั้งสามรู้ทันที่ว่า เป็นผู้หญิง เขี้ยวตะโกนออกมา

“ไม่ใช่แม่เม็งหรือก”

“ผีจะออกแล้ว”

“ทำไมต้องมีผีด้วย”

ขโมยกระจะอกไม่เว้นแม้แต่เงินปากผี เงินที่ผีนำไปยังปรโลก เพื่อ
ใช้ซื้อคำตอบว่าจะไปหาพญามัจจุราชได้อย่างไร จะได้คิดบัญชีความดี
ความชั่ว ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์ มันทั้งสี่ปล้นทองจากปากศพ พวกมัน
ขโมยสิทธิที่ผีจะพบพญามัจจุราช วิญญาณผีสาวไม่ได้ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์
ติดค้างอยู่ในโลกล่องลอยไป ไม่มีที่ให้สิงสถิตย์ กลายเป็นสัมภเวสี
มันทั้งสี่เลว จอดเรือไว้ไม่ห่างนัก พวกมันโยนศพขึ้นไปบนกองไฟ โดด
ขึ้นเรือ ดวงจันทร์เต็มดวงสว่างพอจะมองอะไรออก เรือพวกมันผ่านบ้าน

หลังใหญ่ริมน้ำ เสาสิบหกต้น เป็นเรือนประธาน หอนอน หอพระ และ
โรงครัว สองชั้นเด่นเป็นสง่าตั้งริมน้ำ เรือนข้าทาสสามหลังเตี้ยติดดินหลังคา
มุงด้วยหญ้าคาชุกอยู่ข้างหลัง

“ไม่มีผีใช้มั๊ย”

“เ๊ย ไม่มีผี”

แปลกตรงที่ตึกขนาดนี้มีสาวสวยมาว่ายน้ำเล่นอยู่ที่ทำน้ำหน้าบ้าน
เมฆสบตาสาวงามนางนี้ นัยน์ตาช่างงามนัก ไม่มีชายใดถอนสายตาจาก
นางามคู่นี้ได้หรอก หัวใจมันเจ็บแปล็บ ตัวมันเย็นวาบ นี่แหละรักแรก
พบของอ้ายเมฆ มันไม่เคยจ้องตาสาวใดแล้วอยากได้เป็นเมีย ครั้งแรก
เพิ่งเกิดขึ้น มันแหงนมองดวงจันทร์ ขำต้องเจอนางอีกครั้งให้ได้ ทางเรือน
เศรษฐีมาไกลมาก ป่ารกชัฏไม่มีวีแววว่ามนุษย์จะย่างกราย พวกมันไม่ได้
ปล้นเงินปากผีคืนนี้เป็นคืนแรก มันทำเป็นอาชีพ เพราะง่าย มีเพียงลับปะ
หระอแค่คนเดียว ใช้แค่เหล้า เป็นครั้งแรกในการพาหรือมาถึงที่นี่ ทองจาก
ศพอื่นอยู่ในห่อผ้า ถึงเวลาช้อนทองแล้ว ป่ารกชัฏเหมาะสมที่สุด ได้ต้นไม้ใหญ่
เห็นเด่นเป็นสง่า ตั้งแต่พายเรือมาที่นี่ ต้นหนุ่นใหญ่นี้แหละ เวลากลับมา
ขุดทองจะเห็นเป็นต้นแรก

“สงสัยเป็นเรื่องขุดสมบัติ”

“โจรปล้นโจรนี้หว่า”

ความผิดพลาดเริ่มที่ตรงนั้น การฝังทองไม่น่าจะเกิดขึ้นเลย ความ
ระแวงเริ่ม ความกลัวปรากฏ ความไม่ไว้วางใจเผยตัว พวกมันกินข้าว
ที่ตลาด คิดหรือไม่ก็เชื่อว่า มีคนกำลังเฝ้าติดตาม พอตกค่ำอ้ายเมฆก็
ไม่หาไว้วางใจอีกต่อไปแล้ว มันคนเดียวแอบพายเรือกลับไปเรือนเศรษฐีใหญ่
แอบเข้าไปหาสาวสวยเมื่อวาน หล่อนอยู่ข้างหน้ามันเพียงคนเดียว ไม่ปรากฏ

ร่างคนอื่นให้เห็น มันไม่สงสัยว่าทำไม ตามันเจียนจะมีติดบอดด้วยความรัก
คืนนี้มันได้พบกับสาวสวยที่มันรัก ไม่ใช่ชี นางทาสต่างหาก ที่ชื่อเพ็ญ
มันเลยโกหกกว่า เป็นทาสเหมือนกัน เพิ่งจะหนีเจ้านายมา พ่อของมันติดหนี้
การพนัน ขायมันให้นายบ่อนใช้หนี้ เช้าวันรุ่งขึ้น เมฆ สิงห์ และเขี้ยวพบศพ
ขว้างโดนฆ่าตายอย่างทารุณ นัยน์ตาเหลือกจนแทบถลน ขณะที่เมฆแบก
ศพขว้างไปวัด มันเห็น มันแน่ใจว่ามันเห็น มันอธิบายไม่ได้ว่า ทำไม ใช่
แล้ว เห็นด้วยนัยน์ตาของขว้าง นัยน์ตาเหลือกถลนคู่นี้แหละ เมฆเล่าสิ่งที่
เห็นด้วยสัมผัสพิเศษ ให้กับสิงห์และเขี้ยวฟังว่า ขว้างถูกฆีฆ่าตายยังไ

“ไม่ฟังแล้ว ฆีมาแล้ว”

“กลัวปึ”

สัปปะเห่อร์รับค่าจ้างจากทั้งสาม เผาศพขว้างภายในวันนั้น ขณะที่
ศพขว้างไหม้โดยมีเงินอยู่เต็มปาก ทั้งสามก็ระลึกรถึงเหตุการณ์ดังตปาคศพ
เชื่อว่า บรรดาศพกำลังแก้แค้นพวกตน ความหวาดระแวงเบ่งบานในหัว
ทั้งสาม กำลังถูกติดตาม ทั้งสามเชื่อว่า เป็นเช่นนั้น ถ้าไม่เป็นญาติบรรดา
ศพ ก็ต้องเป็นคนจ้องขโมยเงินทองไปจากพวกตนอีกทอด แต่เมฆก็ลืม
เรื่องนี้เสียสิ้นในตอนค่ำ ความรักมีอนุภาพรุนแรงนัก มันลักลอบไปหาเพ็ญ
โซคเป็นของมัน เพ็ญเริ่มมีใจให้กับมัน ว่าถึงทาสผู้หนีจากเรือนนี้ ไม่เคย
สำเร็จสักราย ถูกจับตัวกลับมา แล้วถูกโบยจนตาย ทาสทุกคนถูกบังคับให้
มองว่า ความตายเจ็บปวดขนาดไหน ทรมานขนาดไหน เมฆเข้าใจเพ็ญแล้ว
นี่ไม่ใช่ความรักด้วยอารมณ์ รักด้วยเหตุผลล้วนๆ เพ็ญไม่ได้รักเมฆเลย
เพ็ญรักเงินของเมฆ เงินที่ซื้ออิสรภาพให้เพ็ญ เพ็ญรักใครก็ได้ที่ไถ่ถอน
ความเป็นทาสให้เพ็ญ เมฆก็แค่โซคดีมาเจอเพ็ญก่อนคนอื่นมีเงินคนอื่น เมฆ
สัญญากับเพ็ญว่า จะเอาเงินมาซื้อตัวเพ็ญออกจากเรือนหลังนี้ เช้าวันรุ่งขึ้น

เมฆและเขี้ยวพบศพสิงห์ เมฆต้องการทองไปไถ่ตัวเพ็ญออกมา แล้วไปจากที่นี่ แต่เขี้ยวต้องการเผาศพสิงห์ซะก่อน ลับปะเหรอยังคงเป็นคนเดิม เงินทำให้ความสงสัยของลับปะเหรอหายไป ขณะที่ศพสิงห์ไหม้ไฟ ทั้งเมฆและเขี้ยวก็นึกถึงความชั่วร้ายต่างๆ ในการได้เงินมา

“ผีฆ่าแห่ง๓”

“ทำไมไม่มีผีมาให้เห็น”

ไฟกำลังไหม้ศพสิงห์ คนแปลกหน้าโผล่มา สับปะเหรอรีบเข้าไปคุยกับคนแปลกหน้า รวากับว่า กลัวทั้งสองจะได้ยิน ความหวาดระแวงทำงานของมันในหัวของทั้งสอง เมฆต้องการไปขุดทอง ต้องการไถ่ตัวเพ็ญชะวันนี้ แต่เขี้ยวไม่ยอม กำลังโดนสะกดรอยตาม แล้วยังจะขุดทองอีก จะต้องมีคนมาปล้นทองไปอีกทอด แล้วทั้งสองก็ทะเลาะกัน เลยไม่ได้ขุดทองขึ้นมา เพ็ญแอบมาพบเมฆตามที่นัดกันไว้ เพ็ญร้องไห้กลับไปเรือนเจ้านาย เมฆบอกความจริงไม่ได้ว่า นั่นเป็นทองที่ขุดมาจากปากผี เมฆไม่สามารถตามเพราะกำลังร้องไห้ ความรักทรามานมนุษย์ได้ตลอดเวลา เข้าต่อมา เมฆไม่รออีกแล้ว ตรงไปยังต้นนุ่นซึ่งฝังทอง ศพเขี้ยวอยู่ตรงโคนต้นนุ่น พอสัมผัสศพ เมฆก็มองเห็นว่า ผีฆ่าเขี้ยวยังงิ เมฆขุดทองขึ้นมา เอาทองยัดใส่ปากเขี้ยว เผาศพซะตรงนั้นเลย สับปะเหรอไวใจไม่ได้แล้ว คนแปลกหน้านั้นอาจจะเป็นอันตรายต่อตน แล้วเมฆก็คิดออก จัดการเผาทองจนหลอมละลายเป็นก้อนเดียวกัน จะไม่มีใครรู้ว่า ทองก้อนนี้มีที่มายังไง ไกล่คำแล้วเมื่อเมฆพายเรือมาถึงเรือนเศรษฐี ทองของมันพร้อมจะไถ่ตัวเพ็ญ ทั้งมันและเพ็ญจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่เมฆกลับพบบ้านร้างโดนทิ้งไว้หลายปีจนใกล้พัง เมฆงง งง งงจนทำอะไรไม่ถูก แล้วดวงจันทร์ก็ขึ้น เมฆยังอยู่ที่นั่น ไม่รู้จะทำยังไงต่อไป เพ็ญปรากฏตัว เมฆกล่าวโทษว่า

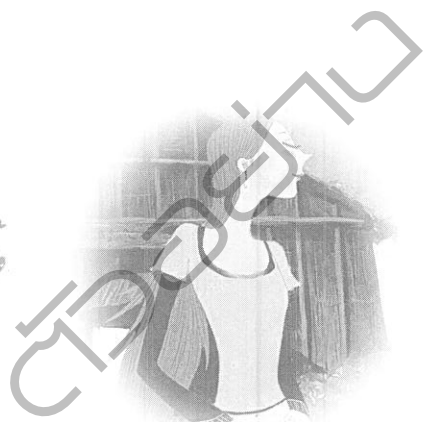
เพ็ญหลอกตน เพ็ญเป็นผี เป็นผีผู้ฆ่าเพื่อนทั้งสามของตน แต่คำตอบของเพ็ญก็คือ เธอไม่ได้ทำอะไรเลย เมฆต่างหากต้องถามตัวเองว่า ใครกันแน่ที่ฆ่า เธอไม่ได้หลอกใคร เมฆต่างหากที่ทำกับเธอก่อน เพ็ญถอดใส่กางเกงคู่นี้ ใส่แล้วกางเกงคู่นั้น ออกที่ไหม้ไฟ เธอั่นเอง ใช่เธอจริงๆ ที่ศพสุดท้ายที่ทั้งสี่ขโมยเงินปากผี เมฆทะเลาะกับขว้างหาว่า ขุนจิบส่วนแบ่งเมฆฆ่าขว้างอย่างทารุณ เมฆฆ่าสิ่งเพราะต้องการส่วนแบ่งมากขึ้น หลังจากทะเลาะกับเขี้ยว เมฆก็ย้อนกลับมาฆ่าเขี้ยวที่เปลือย เพ็ญแหกปากไล่หน้าเมฆว่า ความโลภหลอกหลวงตัวเจ้าเอง ข้าเพียงเฝ้าดูพวกเจ้าฆ่ากันเองด้วยความสะใจ

ทองหยอดคงจะ เป็นไปได้ยังไง นิยายผี แต่ผีไม่ได้ฆ่าใคร

เย้ จบชะที่ ผียายแกจะได้กลับไปบ้านตัวเอง ทองหยิบจะได้นอน

ថ្ងៃទី

ปัญหาของอริสไม่เหมือนคนอื่น เธอกลายเป็นคนจีนได้ยัง
ไถ่ละเนี่ย

เล่าให้พ่อแม่ตรงคันนาฟัง พ่อซึ่งหัวเราะทงายหลังจนตกคันนาเลย
เชื้อสายแขก ตาโตก็เพราะแขก นามสกุลก็ยังเป็นแขก แต่ตรุษจีน
เซ็งเม้ง ไหว้พระจันทร์ เธอต้องไหว้บรรพบุรุษ ผีสงกรานต์ ก่อกำ
อธิษฐานเป็นวรรณคดีเป็นวรรณคดี

เมื่อเช้าเธอยังจับคู่แฝดให้ใส่บาตรให้พ่อ ซึ่งทั้งคู่ไม่เคยเห็นหน้า
ก่อนไปส่งโรงเรียน รุ่งข้ามถนนเออ สีสายก่อนมาถึงมหา'ลัย อ้ายอ้อมมา
รอเธอที่มหา'ลัย

ซึ่งหมายความว่า ถ้าเตี้ยมันไม่ปลูก คนใช้ก็ต้องปลูก

“พรุ่งนี้วันเซ็งเม้ง”

“จีนแขกกะยะ”

“แต่แกเซ่นไหว้วันตรุษจีนได้เวิร์คขึ้นหว่า เตี้ยฉันค้าขายดีขึ้นอ้อเลย
ปีนี้ปีแรกเลยนะ ที่เตี้ยฉันประมูลกิ่งไผ่ศาลเจ้าได้”

“ไม่เกี่ยวกับไหว้บรรพบุรุษวันตรุษจีนเลยยะ เสียบ้วยแกย้ายไป

อยู่นครสวรรค์ เลยไม่มีใครยอมควักกระเป๋าจ่ายเท่าเดียวแตกต่างหาก”

“เอาน่า ริส วันนี้นั้นจ่ายนะเว้ย ถ้าแกไม่ซื้อ ทั้งบ้านฉันก็ไม่มีใครซื้อของได้ครบหรอก”

“ฉันเป็นแขก”

“ตระกูลแกไม่เป็นแขกมาสองชั่วคนแล้ว มีแต่นามสกุลปัญหาของแกเท่านั้นที่ยังเป็นแขกอยู่”

“นี่มันหน้าที่ของเมียกับลูกสาวเว้ย ฉันไม่ได้เป็นทั้งสองอย่าง”

“ก็ตอนตรุษจีนแกทำได้หมดทุกอย่าง ทั้งขอพรทั้งอธิษฐานแกก็ทำได้แล้ว”

“มันเป็นเรื่องในครอบครัวของคนเช่นไหว้เว้ย คนนอกไม่ต้องเจือก”

“ริสแกไม่ใช่คนนอกอะไรเลย พรุ่งนี้เราจะไหว้หลุมศพแม่ฉันที่บ้านบึง เมื่อปีที่แล้ว แกก็เห็นว่า ฉันกับเตี้ยทำอะไรไม่เป็นเลย มีแต่แกเท่านั้น จัดการจนเสร็จพิธี”

“ทำไมแกไม่เป็นคนไทยกันทั้งบ้านวะ ทั้งปีมีแ่งงานเดียว วันสงกรานต์ถือโกฏิกระดูกไปวัด เอาเงินหยอดใส่ตู้ใส่บาตร แล้วพระจัดการสวดมาติกาบังสกุลให้เสร็จ แกไม่ต้องไปนั่งพนมมือ ฟังอะไรก็ไม่รู้ ไม่ได้เข้าสมองเลย ไม่ต้องอยู่ในพิธี กระดูกวาง ดังค์ใส่ จบ”

“แกจะคุยกับเตี้ยฉันมั๊ย”

“ไม่ต้อง วันนี้ฉันเรียนตั้งสามวิชา”

“มีวิชาอะไรบ้าง ที่แกเรียนแล้วฉันไม่ได้เรียน”

“ทำไมแกไม่หาเมียจีนวะ แบบประเพณีเข้มขัน มีแม่สื่อขับรถพาไปดูตัว ไปเจอสามครั้ง แล้วแต่งงานเลย”

“ริส แกไม่ต้องมาแตกดันเลยว่า เตี้ยกับม้าฉันแต่งงานกันยังงัย”

“อ้าว แกมาทำให้ฉันกลายเป็นคนจนจากแขกไปเป็นจีนก่อนนี่ยะ”

“อ้ายสามวิชานี้ แกไม่ได้พิศวาสเลย แล้วทำไมวันจ่ายแกไปจ่ายกับฉันไม่ได้”

“ก็จ่ายเสร็จ ฉันก็ต้องนั่ง ต้ม ทอด ปิ้งรอสให้แกทุกอย่างด้วย ไขมัน แล้วยังพวงนี้ฉันก็ต้องไปตั้งของ กล่าวคำเซ่นไหว้ อัญเชิญบรรพบุรุษ แกมากินเครื่องเซ่น”

“นอกจากเดียวกับฉัน ทั้งบ้านนะลาวทั้งหมด มันไม่มีใครเป็นเลย”

“จีนกับลาวทำไมเป็น”

“เออ มีแขกประหลาดอยู่ตัวหนึ่ง เห็นอยู่ทุกปี จนทำเป็นหมดทุกอย่าง”

“ฉันไม่ใช่แขกประหลาดเว้ย”

วิชาแรกได้เรียนเข้าๆ คนยังแน่น ชี้เกียจไปเบียดกับพวกเจ๊ก แล้วต้องถามตัวเองว่า ทำไมเจ๊กไม่รู้เรื่องของเจ๊ก ต้องมาใช้แขกทำพิธีกรรมของเจ๊กด้วย

หลังวิชาที่สองโดนอ้ายอ่างดึงผมออกจากห้อง

เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่า การไถ่ผมยาวถึงกลางหลังทำให้หนี้ย้ายอ่างไม่รอด

เสร็จเซ็งเม้งเมื่อไหร่ ไปโกนหัวดีมัยเนี่ย

อ้ายอ่างลากอริสไปตลาดเก่าเยาวราช ตลาดที่อื่นขายถูกกว่า มันไม่รู้จัก แม่มันเป็นคนเริ่มเรื่อง ไหว้เจ้าแบบลืมนะลาย แล้วมันก็ไม่ฉลาดขึ้นเลยหลังจากแม่มันตาย อริสเห็นมันซื่อซิ้มแล้วอยากจะบ้าตาย โลละ 150 จะไม่ให้บ้าได้อย่างไร ชาวสวนแถวๆ บ้านเธอขายส้มออกจากสวนได้

แค่โลละ 6 บาทเท่านั้นเอง แล้วเธอก็ด้าอ้ายอ้างว่า เกาลัดโลละ 200 บาท ถึงแม่แก่ตายไปแล้ว แม่แกมากินก็ไม่ได้ขึ้นสวรรค์หรอก เอ็งจ่ายไปนะเป็นค่าเปลือก 150 บาทแล้ว สาลี่กับลูกพลับซื้อเข้าไปได้ยังงีโลละ 200 บาท นี่แค่อยู่น้ำปากซอย ยังไม่ได้เข้าตลาดเลย

ซื้อผลไม้อย่างเดียวก็กลิ้มละลายแล้ว อิมพอร์ตจากนอกล้วนๆ ไม่คิดจะอุดหนุนเกษตรญาติพี่น้องฉันบ้างหรือไง

ของยากเห็นๆ กันเลยแหละ ตอนอ้ายอ้างยีนฉีกยืมอยู่น้ำอะไรที่มันทำโคตรยากเลย ปลิงทะเล เป้าฮื้อ รังนกนางแอ่น

“ปิ่นแม่กูต้องได้กินเหลา”

“มึงก็ไปซื้อเหลาสิ กูไม่ทำให้มึงหрок”

“มึงต้องทำ”

“แค่ตุ้รังนกนางแอ่นอย่างเดียวก็สองชั่วโมงแล้ว ปลิงทะเลหกชั้นตอน เป้าฮื้อจะเอาอย่างง่ายสุดก็ 4 ชั้นตอนแล้ว แม่่มึงนี้บ้ายโมงกว่าแล้วนะเว้ย”

“กูจะซื้อ มึงต้องทำ”

“มึงไม่ต้องมาสั่งกู”

“กูให้เตี้ยกumlั่งมึง มึงเถียงเตี้ยกูไม่ได้หрок เตี้ยกumlั่งเป็นภาษาเจ๊ก”

ปลิงทะเล เป้าฮื้อ รังนกนางแอ่น อยู่ในมือแล้ว ดังนั้นการเลือกเปิดไก่ตัวไหนมันต้องตายเป็นเรื่องเบบี๋หน่อมแน้มไปเลย

ทำไมชีวิตน้อยๆ ของอริส ต้องทำปลิงทะเล เป้าฮื้อ รังนกนางแอ่นเป็นด้วยยะ ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมแม่อ้ายอ้างต้องมาสอนฉันด้วย แหกต้องมาทำอาหารเจ๊กนี่นะ

มันเป็นทรยศต่อชาติพันธุ์ของตัวเองหรือปล่าวละเนี่ย

ทั้งหมดที่กล่าวมาเนี่ย หัวขึ้นรดแท็กซี เพราะการขับรถมมาแล้ว
เชื่อว่าหาที่จอดรถในเยาวราชได้ เป็นอะไรที่หน้าตาโง่โง่มาก

เอาของไปทิ้งหน้าบ้านอ้ายอ่างเสร็จ ก็ขับรตไปซื้อของงเด็ก
เอารถขนเหล็กไปเลยคะ เพราะทำยรตนิสสันชั้นนี้ของอ้ายอ่างไม่พอใส่
เพราะพ่ออ้ายอ่างสั่งมาเลยว่ ปีนี่แม่มึงต้องได้บ้านสองชั้น ระเบียบหน้าบ้าน
รับลมชายหาด หลังบ้านมีสระว่ยน้ ข้างบ้านมีสนามเทนนิส ไม้เทนนิส
เอาที่มันเทห์ๆ หน่อยนะเว้ย เอารุ่นที่มาเรีย ซาราโปว่าใช้ เอ็งรู้มัยว่
ไทเกอร์ วู้ด ใช้ไม้กอล์ฟอะไรบ้าง ซื้อมาให้ครบชุดเลย โทมมือถือนี้ต้อง
เอาโนเกีย อาเตียไปเห็นมาเมื่อวาน โซนี่จอแอลซีดี เครื่องฉายโปรเจ็คเตอร์
เครื่องรีซีฟเวอร์ ลำโพงอย่าเอา 5.1 เดียวนี้เขาเล่น 7.1 แซนแนลกันแล้ว
ชุดโฮมเธียเตอร์เอาให้ครบชุดเลย เครื่องเล่นดีวีดีเอาที่มันภูมิฐาน

ตลอดเวลาที่เถ่าแก่ก๊วยเจ๋งสั่งนี้ กันไม่ได้ขยับเลย แม่แต่ช่วงดกระทิง
แดงก็ไม่ว่างจากมือ อ้ายอ่างก็เลยเถียง

“เตียนี่มันของงเด็กกะ ไม่มีอะไรที่มันภูมิฐานหรงก”

“เอ็งนี่มันไม่มีเซ้นตี่ในการเลือกของเลย”

อริสตันยืนอยู่ในที่เกิดเหตุด้วย ซวยอะไรก็ไม่รู้

“ริสลือละ มีเซ้นตี่ในการเลือกของงเด็กมัย”

“หนูเป็นแขก”

อารมณ์ต่อเน่องมาจนรตจะถึงร้านขายงเด็ก ซึ่งความจริงไม่ได้

ห่างจากบ้านอ้ายอ่างเลย มันบ่นไม่หยุดจนอริสต้องเป็นแนวร่วม มารยา
หนอยเพื่อให้โลกนี้ขึ้นมาสักกะที

“นี่พ่อแกแยกความแตกต่าง ระหว่างลูกกับทาสออกหรือเปล่า”

“แยกออกเมื่อไหร่ โลกนี้ก็ประเสริฐ บรรเจิดเลยนะซี”

เรื่องซื้อของงเด็กไม่ยากเลย เพราะพ่ออ้ายอ่าง มาเล็งๆ จิ้มๆ
ไว้หมดแล้ว แต่ดูไม่ชนสักอย่าง ดูเป็นเจ้าแสร้งเหลืง ดูสั่งอย่างเดียว
ดูไม่ทำอะไรทั้งนั้น มีลูกแล้วสั่งไม่ได้จะมีไปทำไม มีไว้ให้มันเกาะติดสนาม
วิภาวดีแรลลี่ทุกคืนวันศุกร์อย่างเดียวนะหรือ

อ้ายอ่างยืนจ้อยคอเอียงอยู่ตรงหน้าห้องมว้ยร้านงเด็ก

“นอกจากวิภาวดีแรลลี่ เดี๋ยวยังสั่งเสียอะไรไว้อีกหรือเปล่า”

“อีกเยอะเลย จะเอาสั่งก็คดลละ เพียบ”

อ้ายอ่างคงจะไม่พูดเกินเลยจากความเป็นจริง เดี๋ยวมันไม่เห็นลูก
เดี๋ยวมันเห็นแต่ทาส

พี่หิวกับพี่หอยหลอดสองสาวใช้งานหนัก ตึกแถวห้าห้อง เจ้าแ
เหมาไว้คนเดียวไว้ขายเหลืง แกไม่รู้ว่ อะไรคือหน้าร้าน อะไรคือโกดัง
ทั้งห้าคูหาเลยกลายเป็นโกดังเก็บเหลืง ไม่มีหน้าร้าน อยู่กับลูกจ้างแรงงาน
ข้าวเหนียวอีกสิบคนพอดี คิดดูแล้วกันว่ งานทำความสะอาดมันหนัก
ขนาดไหน

“น้องอริสขา น้องอริสจะเปิดภัตตาคารหรือยังงะคะ”

“น้องอริสคะ แค่นี้ ไก่ หมู ปลา พี่หอยหลอดก็เอาไม่รอดแล้ว
นะคะ อาหารทะเลของคณน้องนะคะ ทั้งปลิงทะเล ทั้งเป่าฮื้อ ตั้งแต่เกิด
มาเป็นมนุษย์นี้ ถ้าไม่มาอยู่ที่นี่ วาสนาปากของพี่หอยหลอดก็ไม่ถึงขั้นได้

สัมผัสโดนปากหรือหาค่ะ”

“มันก็มีวาสนาแค่นี้แหละสองหนเองล่ะค่ะ คุณน้องขา”

“ขึ้นทำเป็นก็ประหลาดเลยล่ะค่ะคุณน้องอริสค่ะ ทะเลนี้ตั้งแต่เกิดมาเป็นมนุษย์นับนิ้วได้เลยว่า เคยเห็นกี่ครั้ง”

อริสก็ได้แต่ ฟัง อึ้ง กลุ่ม คนรับใช้ประจำบ้านทำไมเป็น ทำไมแปลกอย่างฉฉ เห็นแค่ปีละสองครั้ง ทำไมถึงทำเป็นล่ะยะ

“ไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้นเลยล่ะ คุณน้องขา พี่หิวมองยังงี้ คุณน้องอริสก็ไม่เหมือนแขกเข้าไปทุกทีแล้ว”

“อ้ายอาหารประหลาดๆ ยากๆ ที่คุณน้องทำเป็นนี่ล่ะค่ะ ไม่ใช่เรื่องประหลาด แต่เรื่องมหัศจรรย์ล้วนๆ น้องอริสออกจะเป็นก๊วกมหัศจรรย์ เชื่อพี่หอยตลอดเถอะนะค่ะ”

อ้ายอ่าเออกระหิงแดงมาแจกคนละขวด

“ได้ป่ะะ จะได้มีแรงทำ”

อริสก็เลยต้องทำในสิ่งที่ ฉฉไม่น่าจะทำได้เลย ทำไมแม่มันต้องลากฉฉไปตลาดเก่าเยาวราชทุกครั้งที่เป็นวันจ่าย ทำไมแม่มันต้องให้ฉฉเป็นสืบทอดอาหารจีนด้วยวะ ทำไมอ้ายอ่าถึงทำเป็นแต่ล้างผัก หั่นปลา ทำไมลูกตัวเองแท้ๆ ถึงทำได้แค่นั้น

อริสไม่เข้าใจคุณนายตัวเตี้ยตาเมื่ะแก่ๆผู้ตายไปแล้วเลย

เรื่องมันเริ่มตั้งแต่ปีแรกที่อริสเข้ากรุงเทพ เรียนมัธยม อ้ายอ่าผู้เรียนชั้นเดียวกันเอาแต่เดินตามเธอต้อยๆ เข้าวันจ่ายก่อนวันเซ็งเม้งมันกับแม่มายืนอยู่หน้าบ้านที่เธออยู่ ซึ่งไม่ใช่บ้านของพี่เขยเธอด้วยมันแหกปาก

“เจ๊กบูกแล้วแขกตื่นยัง”

คุณนายเตี้ยตาแม่เกาะทูปหัวมันไปหนึ่งที เริ่มต้นแบบเธอจะเรียกว่าเทพนิยายก็ได้ ก็เล่นพูดว่า

“อยากไปเที่ยวตลาดเก่าเยาวราชมั้ย”

พอมาถึงครัวกับสัตว์จากทะเลที่เพิ่งจะเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต คุณนายตัวเตี้ยก็พูดว่า

“เตี้ยฉันรับจัดโต๊ะจีนอยู่นครปฐม วันไหนหนูขี้เกียจยืนขายสเวนเช่น เรามารับจ้างจัดโต๊ะจีนกันมั้ย”

จากยืนรับออเดอร์ที่ร้านสเวนเช่นเป็นรับจัดโต๊ะจีน ใครบ้างไม่อยากจะขึ้นบันไดลัดอันนี้ นับจากนั้น ตรุษจีน แข็งเม้ง ไหว้พระจันทร์ แห่ยิด ฉลองศาลเจ้า อะไรที่คนจีนรู้จัก แยกอย่างอิสระเป็นรู้หมดชะทุกเรื่อง อานิสงส์แผ่ไปถึงที่บ้าน ของดีๆ ล้วนขนไปกินได้ตั้งสามวัน ลามไปถึงมุกโมหน้าบ้านด้วย รายนันท์รู้คิวเป็นเลิศ ตรุษจีน แข็งเม้ง ไหว้พระจันทร์ ไม่เคยขาดสักแมทซ์ ตอนเดินเข้าบ้านปากจ้อยๆ แต่ตอนเดินออกก็ เจียบสนิทมือถือไปยังไม่พอ ปากยังคาบออกไปด้วย

ก็ยังแฉะอยู่กับน้ำ กับสัตว์บกสัตว์อากาศ สัตว์ทะเล ถ้าแกก๊วยแจ่งเดินพุงยื่นเข้ามาสำรวจสถานการณ์ เห็นเธอกำลังล้างรังนกก็หัวเราะเยาะ

“แหะ แหะ เพิ่งจะเห็นแขกกลายพันธุ์”

ขั้นตอนใกล้จะสุดท้าย สัตว์บก สัตว์อากาศ สัตว์ทะเลลงไปอยู่ในเตาแล้ว ถ้าแกก๊วยแจ่งก็เข้ามาก่อวนสถานการณ์ แบะปากยื่นๆ ให้เธอ

“รังนกอย่าให้ละ เป้าฮื้ออย่าให้เหนียว ปลิงทะเลอย่าให้เค็มนา”

“หนูไม่ใช่ลูกสาวเก่าแก่นะ”

“ลือเป็นเจ็กมากกว่าเป็นแขกแล้ว”

อริสรู้ซึ่งในเวลานี้เองว่า ทำไมแขกกับเจ็กถึงคบกันไม่ได้ คนอย่างเก่าแก่วัยเจ้งต้องสร้างรอยร้าวไว้ในประวัติศาสตร์แน่เลย ทำไมเป็นลักอย่าง ยังมาสั่งโน้นสิ่งนี้อีก

ตอนทุกอย่างเสร็จ อริสก็ปากจู้ ของคาอย่างแพง 3 อย่างไม่แพง 3 อย่าง ทำไปไม่รู้อีก 6 ของหวานอย่างแพง 2 อย่างไม่แพง 4 ผลไม้ 6 อย่าง หมดไป 8,400 ของงเต็กอีก 3,000 บาท พ่อแม่ฉันยังไถนาด้วยควายอยู่สิงห์บุรี มาเห็นเข้าต้องชนหัวตั้งแน่เลย

แล้วก็ต้องถามว่า นี่วันนี้เลี้ยงผี ฟรุ้งนี้ล้มละลายใช้มัย

สองพ่อลูกสติเสีย ยืมยืมพัน ลงไม่ดีซัดๆ

“ทำข้าวห่อใบบัวยังทันนะ”

“เกาลัดก็ซื้อมาแล้ว ทำไมไม่ทำกระเพาะหมูยัดเกาลัดล่ะ”

ดูทั้งคู่พูดเข้า ถ้าพูดถึงบัวลอยงาดำน้ำซิงต้องมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นแน่

“แม่แก่ชอบกินงาดำนี้หว่า”

“ใช่ทั้งงาดำ ทั้งซิงก็ซื้อมาแล้ว”

แขกละอยากทำ ซาลาเปายัดไส้สมองเจ็กซะจริงๆ

อ้ายอ่างขับรถมาเอาบทละครโทรทัศน์ที่บ้านเธอ คุยกับพี่สาวเธอ และคู่แข่งเผดทองหยิบทองหยอดว่า ฟรุ้งนี้จะมารับไปเซ็งเม้งที่บ้านบึง ชลบุรีแต่เช้า

โดยมันไม่ตระหนักเลยว่า มีคนยังไม่เคยไปบ้านบึงชลบุรีอยู่ในบ้าน

พรุ่งนี้ตารางเวลาของเธอก็คือ เรียนสองวิชา นั่งเฝ้ากับขวัญใจช่างภาพมิสไทยแลนด์ยูนิเวิร์สเมื่อสองปีก่อน เอาบทละครโทรทัศน์ไปส่งเจ้เหมียว แล้วก็เจ๊าะแจ๊ะว่า

“เจ้เหมียวขา เด็กของมุกโมไม่เข้าตาเจ้เหมียวสักคนเลยหรือคะ ตอนนี่มุกโมแห้งจนกรอบแล้วนะคะ อ้ายบพเพื่อนนางเอก เพื่อนพระเอกเนี่ย เจี้ยดๆ บพมาให้เด็กมุกโมหน่อยซิคะ ไม่อย่างนั้นเดือนหน้ามุกโมแห้งถึงขั้นพับตัวเองใส่ซองจดหมาย แล้วจำหน้าซองส่งถึงเจ้เหมียวเลยนะคะ”

หลังจากนั้นก็คาบคำกัดแสบๆ คมๆ มาปักจิกตรงกลางหัวใจมุกโม

ถ้าชีวิตอริสราบเรียบสงบนิ่งอย่างนั้นก็ดีนะซี

ตอนนี้ล้างมันไม่ดีแล้วละ ตอนนี้อ้ายอ่างขับรถนำบทละครโทรทัศน์ไปส่งเจ้เหมียว โดยมีอริสนั่งอยู่ด้วย คำพูดของอ้ายอ่างบาดหูฟังไม่ได้เป็นอย่งยั้ง

“แกคิดว่า คนอย่างเตี้ยฉันทำอะไรเป็น กินข้าวเสร็จจานข้าวยังไม่เคยเก็บ อ้ายเรื่องอริชฐานเรียกเทวดาผีสาวมากินเครื่องเช่นเนี่ยนะ ไม่ต้องคาดหวัง ไม่ต้องโกหกตอแหลเลย ทั้งรถนะมีแต่แก่อริชฐานเป็นอยู่คนเดียว”

“ฉันเป็นแขกนะยะ”

“แกเป็นแขกพันธุ์พิเศษยะ”

“แต่แกเป็นเจ๊กนะเว้ย”

“ฉันเป็นเจ๊กโดยอุบัติเหตุ ตลอดชั่วชีวิตนี้ อะไรที่ปะยี่ห้อว่าเจ๊กจะไม่อยู่ในหัวฉันเลย”

“อ้ายเจ๊กบฏ”

“แกก็แขกทรยศ ไม่รักชาติพันธุ์ของตัวเอง”

อ้ายอ่างเอาอริสมาทึ่งหน้าบริษัทเจ้เหมียว แล้วก็เล่นรถปรี๊ดหนีไป มันไม่หล่ออย่างแบร์ด พิตต์ เพราะฉะนั้นทุกอย่างที่ปะว่า วงการบันเทิง มันไม่สัมผัส ตรงข้ามกับนั่งขวัญใจช่างภาพมิสไทยแลนด์ยูนิเวิร์สเลย รายนันต์ผลอเป็นไม่ได้

“เฮ้ย แกพูดกับเจ้เหมียวเรื่องบทของฉันหรือยัง บทผิฉันก็เล่นได้”

“ฉันพูดมาลั่นแปดแสนครั้งแล้ว มันไม่เวิร์คสักครั้ง”

“ฉันแสดงว่า ครั้งที่ลั่นแก้ต้องได้ผล”

ความมุ่งมั่นของอ้าน่าบถือจริงๆ แต่คนนำสารชี้เกียจจะ

เจ้เหมียวอยู่รอเธอ ความซวยก็เลยเป็นของเลขาฯ ทกโมงแล้วบ้าน ก็ยังไม่ได้กลับ ผัวจะทิ้งเมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ก่อนเจ้เหมียวจะสับสน ต้องนำคำพูดฝากฝังของมุกโมมาประจาน ก่อนเจ้เหมียวส่ายหน้าสถานเดียว

“มุกโมทำฉันเจ็บมาหนหนึ่ง ชาตินี้ทั้งชาติฉันไม่มีวันลืมหรอก”

“เดี๋ยวก่อนเจ้เหมียว อริสต้องบอกมุกโมตามนี้หรือเปล่า”

“ไม่ต้องใช้คำพูดตามนี้ ด่าเจ็บๆ ไปเลย แล้วเจ้เหมียวจะสมนาคุณให้”

“เออ ขอพูดเรื่องส่วนตัวหน่อย เรื่องนี้จะมีเซ็กซ์เอฟเฟ็คกระทบซึ่งมาถึงอริสหรือเปล่า”

“ไม่มีเด็ดขาด อันนี้เจ้เหมียวรับรองได้ น้องหนูไม่ใช่ความมหัศจรรย์ แต่น้องหนูคือความเป็นไปไม่ได้ เจ้เหมียวจะไปหาใครที่ไหน

“นั่งผอมแห้งแรงน้อยนั่นไปคว่ำฝรังเป็นผัว เจ้ประเมินสถานการณ์ว่า มันคงสติแตกเสียศูนย์”

“ทำไมต้องเป็นหนูด้วย”

“เพราะหนูเป็นคนเดียวที่มันจับไม่สำเร็จ ในประวัติศาสตร์อันต่างพร้อยของคนเรา ใครๆ ก็อยากปะผุ^๕ในอดีต^๖ทั้งนั้นแหละ”

“แต่เจ้เหมียวให้มันนั่งรอหนู”

“ก็แผนการ^๗ของมันเวิร์คนะซี มันให้ผู้จัดการของมัน”

“จิ้งหรีด”

“นั่นละ ขับรถมาหาเจ้เหมียวที่นี้เลย อารัมบ^๘บทยู^๙ไม่นาน”

“ห่านา^{๑๐}ทีละ”

หัวหยิกสอดแทรกมาจากวงกลบประตุ

“นั่นละ แล้วก็เข้าประเด็นเลย ไตรเทพอยากเล่นละครผีแบบจบในตอน อยากมีประสบการณ์ใหม่ ตอนนี่เจ้เหมียวทำอยู่เจ้าเดียว จิ้งหรีดอยากรู้ว่า พอจะมีบทให้ไตรเทพหรือป่าว บทไม่ต้องดี ชั่วสุดๆ เลยก็ได้พูดแค่นี้ เจ้เหมียวก็รู้ว่า เป้ามันอยู่ที่หนู”

“เจ้ก็ปฏิเสธไปซี”

“นี่หล่อน หล่อนเป็นคนเขียนบท จันเป็นเจ้าของบริษัท คนเขียนบทอย่ามาทำหน้าที่เจ้าของบริษัท”

“แล้วกัน”

“หล่อนเจียบแล้วฟังต่อ ตอนนี่ไตรเทพฮือตลุดๆ คิวมันมีค่ายิ่งกว่าทองอีก มีเงินก็จ้างมันไม่ได้ มันไม่มีคิวได้ จิ้งหรีดพูดมาแค่นี้ เจ้เหมียวก็มีสามตัวเลือกเท่านั้นเอง มะรีน มะเรื่อง หรือมะโรง จะเลือกถ่ายวันไหนละคะ ขึ้นนานกว่าอาทิตย์ มันเกิดเปลี่ยนใจ เจ้เหมียวได้ชวด จลฐ ขาล

เกาะ กันพอตี มันไทรเทพนะยะหล่อน”

“แล้ววันนี้มันมาทำไม”

“มันอยากเจอหนู อยากคุยเรื่องบทเธอสวย แต่”

“บทนั้นจะถ่ายเดือนหน้า”

“จึงหรีดเลือกบทแล้ว มันไทรเทพนะ คิวมันมีค่ายิ่งกว่าทอง”

“อยากปรึกษาเรื่องบท พุดกันทางโทรศัพท์ก็ได้”

“พอเจ้เหมียวบอกมันว่า หนูจะเอาบทมาส่ง มันรีบขับรถมาเลย หนูไม่ยอมรับความจริงหรือไงว่า อะไรเกิดขึ้น แล้วอ้ายที่สำคัญกว่านั้น มันยังจิบหนูไม่ติดเลย”

“ถ้าหนูดื้อล่ะ”

“หนูดื้อไม่ได้”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะนี่คือวงการบันเทิง สิ่งที่ได้มาต้องจ่ายค่าตอบแทน”

“แต่หนูยังไม่ได้อะไรเลย”

“อริส หนูได้โอกาสเริ่มต้นกับที่นี่ หกสิบล้านคนในประเทศนี้ไม่ได้โอกาสอย่างหนู หนูแค่เด็กมหา'ลัย ปีสาม หนูคือความเป็นไปไม่ได้ ก่อนความเป็นไปไม่ได้ มันต้องมีโอกาask่อน”

“ตกลง หนูเป็นวัตถุที่เจ้เหมียวหยิบยื่นให้ใครก็ได้”

“อริส อย่าทำลายโอกาส เพราะตอนจบมันไม่สวย นี่เจ้เหมียวขอร้องละกัน เราทั้งคู่จะได้ไม่ต้องคิดถึงตอนจบ”

“ในที่สุด ความจริงก็คือ หนูก็ต้องกลับไปทำนา”

“นั่นไม่ใช่ตอนจบ นั่นคือการทำลายตัวเอง ในหกสิบล้านคน ไม่มีใครมีสมองอย่างหนู เจ้เหมียวเกาะ”

อริสยืนอยู่ข้างรถ ไม่ยอมขึ้น ทำไมเธอต้องรีบร้อนขึ้นด้วยล่ะ ไตรเทพก็ยังคงหล่อเหมือนเดิม คิวถ่ายละครโทรทัศน์นี้แหละที่ทำให้ อริสต้องมายืนอยู่แบบนี้

“เจ้เหมือนกับหัวหยิกซุ่มโป่งแอบดูคุณอยู่ โบกมือให้ทั้งสอง หน่อยซี”

ไตรเทพรู้ว่า ต้องโบกมือให้ทั้งสองตรงไหน ไตรเทพโบกมือทั้งสองข้างในท่าปัญญาอ่อนสุดๆ จนอริสต้องออกปาก

“ไม่ต้องปัญญาอ่อนขนาดนั้นหรอกยะ”

เธอเป็นฝ่ายเข้าไปในรถก่อน ไตรเทพรีบขับรถออกมา สีน้าบง คิดว่ากลัวเธอจะเปลี่ยนใจ

“คุณเอาอะไรไปล่อเจ้เหมียวล่ะ ถึงได้ฉันทมาใส่พานถวายแบบนี้”

“ริส”

“ไตรเทพคุณรู้จักกันชื่อของฉันนี่ ธุรกิจมันซับซ้อนอย่ามองแค่ สีน้าบง”

“มุกโมเป็นยังไงบ้าง”

“แห้งกรอบชีวิตห่อเหี่ยว ใกล้เคียงตายซาก แต่มุกโมพูดถูกเรื่องคุณ”

“งั้น ถ้าผมมีงานให้มุกโมทุกอาทิตย์ล่ะ”

“โอเค คุณเอาอะไรมาล่อเจ้เหมียว เจ้เหมียวไม่ใช่แม่สื่อแม่ชักเลย ตามธรรมชาติเจ้แกอยู่ฝั่งตรงข้าม”

“ตกลงว่า ผมช้อนอะไรคุณไม่มีดเลยใช่มั๊ย”

“ก็ฉันฉลาด และคุณไม่ฉลาด คุณไม่ผู้ชายในสเปคของฉัน ครั้งที่เก่าที่เราไปเที่ยวด้วยกัน ฉันถึงสรุปได้ ยังไงล่ะ”

“คุณยังดูการตีตนนูปุนที่ตอนจบดูไม่รู้เรื่อง เหมือนเดิมหรือเปล่า ล่ะ”

“ไทรเทพอย่าเปลี่ยนประเด็น”

“นั่นละ ประเด็น”

“ประเด็นมันอยู่ตรงไหนละ”

“คุณพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่คุณไม่มีวันเข้าใจ คุณหาข้ออ้างในการหนีข้ออ้างไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือคุณไม่ต้องการเผชิญหน้า แล้วเอาความสับสนท่วมเทลงไป”

“จอตฤถ์ นั่นจะลง”

ไทรเทพจอตฤถ์ริมฟุตบาท ปลดเซ็นทรัลล็อค ไน้มตัวข้ามเธอมา เปิดประตูรถฝั่งเธออีกด้วย เธอจ้องตาเขา

“ขอบคุณ”

แล้วเธอก็เดินลงไป เขาก็นั่งอยู่ในรถ เธอก็กวักมือเรียกแท็กซี่ ก้าวขึ้นแท็กซี่ บอกทางกลับบ้านเธอ เธอส่ายหน้า วันที่เขาตกจากสรวงสวรรค์ เขาคงไม่ทำกับเธอขนาดนี้

อีกนาน อีกไกล กว่าถึงบ้าน โอเคเธอไม่รอมุกโมแล้ว เธอจำเบอร์ของไทรเทพได้ดี เธอเป็นฝ่ายโทรหา เขารับสายทันที

“คุณเมื่งานให้มุกโมทุกอาทิตย์จริงหรือเปล่า”

“ไม่ต้องเอามุกโมมาเกี่ยว”

“ไทรเทพฟังนะ บ้านมุกโมอยู่ตรงหน้าบ้านฉัน ปัญหาของมุกโม ปัญหาของฉัน มันก็คือปัญหาเดียวกัน ปัญหาของคุณคือยายแหย่งนั่นไปแล้วกับฝรั่งหัวแดงนั่น มันชื่ออะไรละ”

“โรเบิร์ต มันลูกครึ่งตุรกีไม่ใช่ฝรั่งพันธุ์แท้”

“อ้อ ฉันขอร้องอีกอย่างหนึ่ง”

“อะไรละ”

“อย่าโทรศัพท์มาหาฉันอีก”

แล้วอริสก็ตัดสาย โทรเข้ามือถือของเจ้เหมียว คนรับสายรีบรับรากับรออยู่

“บอกความจริงได้หรือยังว่า เจ้เหมียวเอาอะไรไปล่อไตรเทพ”

“มันต่างหากที่ล่อฉัน น้องหนูเข้าใจให้มันถูกถูกหน่อย คนอย่างเจ้ใจซื่อ มือสะอาด”

“ฉันเริ่มต้นตรงที่เริ่มต้นเลย ปีกว่าแล้วที่หนูไม่เจอมัน แล้วมันก็พลัวเลย”

“ก็มันเพิ่งจะรู้ว่า หนูเขียนบทละครโทรทัศน์กับเจ้ มันส่งจึงหรีดมาสำรวจดูก่อน ก็ยื่นหมยยื่นแมวกันเลย โอเค ไตรเทพจะเล่นละครผีให้หนึ่งตอน จะถ่ายอีกสามวันก็เชิญเลย แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวกับหนู เจ้ต้องเล่าให้หมด เพราะในกรณีของหนู มันไม่ใช่มหัศจรรย์ แต่มันเป็นไปได้ ที่เด็กยังเรียนมหา'ลัยไม่ใช่หนึ่งในทีมเขียนบท แต่หนูเป็นคนเดียวที่เขียนบทละครจบในตอนมาเกือบปี มันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในวงการโทรทัศน์ เต็มที่อย่างมากที่สุด ก็แค่ 30 ตอนแรก คนในฐานะอย่างเจ้ต้องหาคนอื่นมาเขียนต่อแล้ว เพราะมุกมันจะซ้ำกลับมาที่เดิม ไอเดียหมด แต่หนูยังไม่ใช้ หนูยังหาไอเดียประหลาดหลุดโลกมาได้ทุกอาทิตย์”

“เจ้เหมียวคะ เงินออกเรื่องไม่ได้เนี่ยนเลย มันสะดุดกักกักไปหมด”

“นี่หนูแน่ใจนะว่า หนูอายุ 19”

“หนูไม่ยืนยันในสิ่งที่หนูไม่แน่ใจหรอกค่ะ เจ้หยุดนอกเรื่องได้แล้ว”

“หนูไม่ได้อายุ 19 แห่งๆ หนูก็รู้นีก่อนเสนอโปรเจกต์ละคร พระเอกนางเอก เพื่อนพระเอก เพื่อนนางเอก ตัวละครหลักต้องยืนยันมาก่อนว่าเล่นแน่ ถึงเสนอโปรเจกต์ละครไปที่ฝ่ายรายการของสถานีโทรทัศน์ เจ้ก็มี

หมวดนวนิยาย

นิยายเรื่องนี้ก็เขียนขึ้นมาด้วยความรู้สึกจิตจิตแบบนี้แหละ

คงไม่มีสำนักพิมพ์ใดกล้าพิมพ์นวนิยายเรื่องนี้แน่

เพราะข้อห้ามของนวนิยายนั้นมีออกจะมากมาย ตบจูบชิตถึงจะขายได้
อิโรติคนิดนิตนั่นแหละดี และพระเอกนางเอกต้องสมหวัง และจบอย่างมีความสุข
แต่นวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย

เพราะ “อริส” ไม่เลือกผู้ชายที่ตาหน้าเข้ามาหาเธอเลยสักคน
และ “อริส” จะเป็นอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่ ต้องลองอ่านดู!
แล้วจะรู้ว่า ไม่เหมือน “อริส” ที่คุณเคยอ่านมาแน่นอน

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

อริส

ในดินแดนไม่มหัสจรรย์

ISBN 978-974-04-7156-1

9 789740 471561